

דף סט.

עין משפט א.

או"ח סימן שפא פעיף א

א. המבטל רשותו לאחרים, והוציא אח"כ מביתו לחצר אם בשוגג אינו אוסר^ל, אבל במזיד אוסר על האחרים שהרי חזר בו^מ מבטולו, אבל אם החזיקו בו כבר שהוציאו מבתיהם לחצר או הכניסו מחצר לבתיהם, אינו יכול לחזור מבטולו^נ. ולדעת רש"י אין חזקה מועלת אלא א"כ החזיקו אחרי שחשכה^ס שמוכח הדבר שהחזיק בזה.

דף סט:

עין משפט א.

או"ח סימן שפה פעיף ג

ג. ישראל מומר לע"ז^ע או לחלל שבת בפרהסיא^פ אפי' באיסור דרבנן אינו מבטל רשותו וצריך שכירות מקומו אבל אם אינו מחלל שבת אלא בצנעה^צ אפי' באיסור תורה הרי הוא כישראל ומבטל רשותו.

ל. משנה ערובין ס"ט וכו"ל.

מ. דהיינו נראה כחזור מבטולו, ומ"מ אם חוזר שוב אח"כ ומבטל מהני, וכתב המ"א דלא אמרינן חוזר ומחזיק רק ע"י הוצאה מביתו לחצר, אבל הכנסה מהחצר לבית לא נראה כרוצה לחזור מבטולו, והא"ר ועוד אחרונים חלקו עליו, מ"ב אות ד'.

נ. דבכל מקום חזקה בקנין מועיל, ואע"ג דאין זו חזקה גמורה, הקילו בה חכמים דמועילה כשאר חזקות. ולדעה זו מועילה החזקה זו אפי' עשאוה מערב שבת, מ"ב אות ה'.

ס. דבחול לא מוכח הדבר.

ע. אפי' בצנעה, מ"ב ושער הציון אות ה'.

פ. שזה עוון חמור כעובד ע"ז שנעשה בזה מומר לכל התורה. ודוק שרגיל בעוון זה, אבל בחילול בפעם אחת לא נקרא מומר, וי"א אפי' בפעם אחת הוי מומר אם חילל בפני עשרה מישראל והמומר בכלל, או שידוע שיתפרסם ביניהם, ולענין ערום מקילין כה"ח אות ח', וה"ה בחילול יוה"כ דינו כשבת, שם אות ט'. ודוקא כשעובר לתיאבון, אבל להכעיס אפי' בשאר עבירות ולא בפרהסיא דינו כעכו"ם, מ"ב אות ד'. מפרי מגדים ביו"ד סי' ב'. ומוסר דינו כעכו"ם ואם הוא באקראי אין להחמיר, כה"ח אות י"ב.

צ. ואם מתבייש לעשות דבר זה בפני אדם גדול, גם זה לצנעה יחשב, מ"ב אות ו'.

עין משפט ב.

או"ח סימן שפ סעיף א

א. אחד מבני החצר ששכח ולא ערב עם האחרים, הוא אוסר עליהם לטלטל, ותקנתם שיבטל להם רשותו ^ק, ויאמר רשותי מבוטלת לכם או קנויה לכם, ואין צריך לקנות בקנין סודר ^ר, ויכול לבטל אף משתחשך.
ואם דר עם ארבעה או חמשה צריך לבטל לכל אחד ואחד ^ש שיאמר לו רשותי מבוטלת לך ולך.
וי"א שדי שיאמר רשותי מבוטלת לכלכם ^ת.

ב. אם ביטל רשותו סתם, לא ביטל אלא רשותו שיש לו בחצר ^א, ע"כ הם מותרים להוציא מבתיהם לחצר, וגם הוא כדינו כאורח בעלמא, אבל אסורין לכלם להוציא מביתו לחצר ^ב, וגם לו אסור ^ג.
וי"א שצריך לנעול ביתו כדי שלא יבא להוציא באיסור ^ד, ולא יפתח את ביתו אלא כשרוצה לצאת ולבא, ונועל אותו מיד אחר יציאתו או בואו אליו.

עין משפט ד.

או"ח סימן שפ סעיף א

עיין לעיל עין משפט אות ב.

- ק. משנה עירובין ס"ט. ואפי' בשכח אוסר וכ"ש אם הזיד ולא עירב דאוסר עליהם, אבל גם בהזיד מועיל ביטול רשותו, מ"ב אות א'. ואוסר עליהם לטלטל היינו מהבית לחצר אבל בחצר עצמו כלים ששבתו בחצר מותר וגם לחצר השניה שלזה לא צריך ערוב.
ר. דהוא רק סילוק רשות בעלמא כדי שלא יאסור עליהם, ומטעם זה מותר לבטל גם משתחשך, מ"ב אות ג'.
ש. ולא אומרים כיון שבטל לאחד מהם דעתו לבטל לכל אחד מבני החצר כדי שלא יאסר עליהם, מ"ב אות ד'.
ת. משמע דלדעה ראשונה לא מהני שיאמר לכלכם דאפשר היינו רובכם דרוב ככל, ושוב הנותרים אוסרים על כלם, ט"ז, מ"ב אות ה'.
א. ולא של הבית.
ב. שהרי לא ביטל להם רשות ביתו.
ג. מביתו לחצר, ואין לומר על ביתו שיש לו דין כאורח בו, שהרי לא ביטל להם אותו.
ד. ובמקום דחק יש לסמוך על המקילין וא"צ נעילת דלת, מ"ב אות י"א.

עין משפט ה.

אור"ח פימן שפ סעיף ד

ה. אם בני החצר שערכו מבטלים רשותם^ה לאחד שלא ערב, הוא מותר להוציא מביתו לחצר אבל לא מבתיהם^ו, אם לא שבטלו בפירוש גם רשות בתיהם, שאז מותר גם מבתיהם, והם אסורים אף מבית^ז לחצר, ולא אומרים שדינם כאורחים שאין רבים נעשים אורחים אצל יחיד^ח.
ה"ה אם היו שנים לבד וביטל אחד מהם לחברו, המבטל אסור אף בשל חברו, וחברו מותר אפי' בשל עצמו^ט.

ה. ו. ה"ה רבים שלא ערכו ונתנו רשותם לרבים שערכו, לפי שהיחיד נעשה אורח אצל רבים, ורבים אינם נעשים אורחים אפי' אצל הרבים, ולא יחיד נעשה אצל יחיד.

ה. ז. שכחו שנים ולא ערכו, יכולים לבטל רשותם^י, שיבטל כל אחד מהם רשותו לכל בני החצר בין אם מבטלים לרבים שערכו, ובלבד שכל אחד מהם יבטל לכל אחד, בין אם מבטלים לאחד שלא עירב^י.

אבל אין מבטלין לשנים שלא ערכו, בין אם המבטלין רבים שערכו בין אם הוא יחיד שלא ערב, שהרי גם לאחר שיבטלו להם שנים שלא ערכו, ואחד אוסר על חברו. ואפי' אמר לאחד אני מבטל לך ע"מ

ה. והיינו בחצר, אבל בבית עד שיפרשו שגם בביתם מבטלים וכמבואר אח"כ. וכיון שבטלו רשות בחצרם נעשה חצרם וביתו רשות אחד.

ו. דבסתמא לא בטלו רשות בבתיהם, אלא חצרן בלבד.

ז. אפי' מביתו של זה שבטלו לו שהוא רשות אחת עם החצר ג"כ להם אסור, דלא נחשבים כאורחים כשהם רבים. ואם מוציאים לחצר הוי כאילו חזרו מביטולם ורוצים לזכות בה בחזרה, וכתב המ"א דלהכניס מהחצר לבית מותר דאין זה נראה שבזה חוזרים מבטולם, אבל הא"ר ועוד פוסקים אוסרים גם להכניס מחצר לבית, מ"ב אות ט"ז.

ח. היינו דוקא במקרה זה שבאמת החצר והבתים שייך להם, אלא כדי שיהיה מותר לטלטל נסתלקו מרשותם, אבל בעלמא באורחים ממש אין נפ"מ בין רבים ליחיד ובכל גוונא אינם אוסרים האורחים על בעל הבית, שער הציון אות י"ד מח"א.

ט. במ"ב אות י"ט מחק המילה "אף" ע"ש, ועיין במג"א.

י. דכמו שביחיד ששכח מהני בטול, ה"ה רבים ששכחו מהני בטול.

כ. פירוש שלא היו בחצר כי אם שלשה אנשים, ואף אחד מהם לא ערב, וכשבטלו שנים רשותם לשלישי נמצא שהחצר של יחיד וא"צ ערוב.

שתחזור ותבטל לחברך אינו מועיל ל.

עין משפט ו.ז.

או"ח סימן שפ סעיף א

עין לעיל עין משפט אות ב.

ל. דחלקו יכול לבטל, אבל לא חלק שהקנוהו לו. ועיין במ"ב אות כ"ד.